POPAS DUMINICAL

Skiul în decursul secolelor *)

De A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE AL ROMANIEI
Președinte de onoare al F. R. S. S.

Skiul este un mijloc de mișcare pe două scânduri special construite, care ne permite în timpul zăpezei să străbatem cu ușurință distanțe și locuri cari cu picioarele ar fi imposibil.

Skiul, așa cum îl cunoaștem noi acuma, este o perfecționare a vechiului ski din timpurile preistorice. S'au găsit în peninsula Valmal, pe coasta Oceanului Glacial Arctic, skiuri sub formă de fosile identice cu cele cari le întrebuințau locuitorii Munților Altai.

In acea epocă depărtată skiurile nu erau decât niște scânduri rudimentare, lucrate și legate de picior cu curele, având ca scop pur și simplu de a menține picioarele la suprafața zăpezei, în stepele Mongoliei și ale Asiei Centrale. Năvălitorii barbari le-au adus cu dânșii în Europa septentrională și au învățat pe Samagedzi și Laponi a le întrebuința. Aceștia, mai civilizați, le-au perfecționat.

UN SKIU DE 4000 ANI

In muzeul de ski la Stockholm este un skiu care datează de acum 4000 de ani. La Ulmea, într'un muzeu, este o pereche de skiuri de 2500 ani vechime. Aceasta este încă o probă de vechimea skiurilor

Dela Laponi, mersul pe ski a trecut mai departe la Skandinavi. Aci s'a oprit însă sute de ani, fără să se coboare mai la Sud. In Rusia se întrebuințau skiuri dar asupra felului de întrebuințare nu sunt date sigure.

In celelalte țări abia acum vre-o 50 ani s'a început practica skiului ca sport și anume în Austria, unde Zadarski, pe atunci student și iubitor al munților, a comandat o pereche de skiuri din Norvegia.

Cei care le-au trimis au uitat însă să trimeată explicațiile necesare și modul de întrebuințare. Zadarski, om inteligent, după ce le-a încălțat de câteva ori, a început să facă diverse evoluții și să elaboreze, împreună cu alți camarazi, reguli precise pentru aceste evoluții.

Baza pentru toate era Plugul și un fel de Stem-Bogen. Toți acei cari erau în jurul său s'au entuziasmat atâta încât și ei au comandat skiuri și toți împreună au fondat prima școală de ski din Europa, numită «Școala lui Zadarski din Lilienfeld».

In technica lui se ajuta de un băț lung, un fel de prăjină de circa 3 metri, cu care frâna și se sprijinea pentru a face ocolirile. Cam la aceeași perioadă, un prieten al lui Zadarski, și anume Huitfeld, a inventat o legătură care de atunci a rămas veșnic modernă și preferată de cei mai mulți skiori. în tot cazul toate legăturile bune din zilele noastre au la bază principiul lui Huitfeld.

O PERIOADA DE GLORIE

Școala și technica lui Zadarski s'a împrăștiat în lumea întreagă și era singura tehnică întrebuințată până acum 25 ani. Skiul începea să fie cunoscut. Legăturile de comunicație între țări devenind mai lesnicioase s'au adus skiuri, tehnica și stilul norvegian în Elveția. Această tehnică a avut perioada ei de glorie până după război.

Puțin înainte de aducerea tehnicei norvegiene în Elveția, statul Austriac, cam prin anul 1906, a însărcinat pe colonelul Bilgeri (atunci căpitan) să pregătească un număr de soldați în exercitarea skiului. Autoritățile militare au făcut acest sacrificiu, însă numai pentru 10 zile. Timpul dat fiind extrem de scurt, Bilgeri nu a avut altceva de făcut decât să aplice tehnica lui Zadarski. Autoritățile militare fiind mulțumite cu primele încercări au continuat trimiterea soldaților la acest curs.

Pe măsură ce Bilgeri își mărea experiența și probabil autoritățile militare au mărit timpul dat, a trecut dela un băț lung la două bețe scurte și la ocolirile făcute fără ajutorul bețelor. Acesta a fost primul început al technicei alpine. Bilgeri a perfecționat tehnica Plugului și a Stem-Bogenului. Această tehnică a evoluat și s'a perfecționat și în 1914 avem deja tehnica alpină aproape ca acea de astăzi.

După război, tehnica lui Bilgeri, adică tehnica alpină, a fost reluată de Hannes Schneider din Arlberg. Acesta a sistematizat-o și a modernizat-o, punând-o astfel la îndemâna tuturor. Faima școlii lui a pătruns prin reclama care s'a făcut când a declarat că Telemark-ul nu mai este necesar și deci nu este nevoe de a mai fi învățat.

Toată tehnica școalei din Arlberg se rezumă în învățarea perfectă a Stem-Bogen-ului și Christiania în toate felurile.

DISECAREA MIȘCARILOR

Aportul mare a lui Hannes Schneider în tehnica skiului este disecarea mișcărilor și explicarea lor amănunțită grație filmelor cinematografice, publicate în «Die Wunder des Schneeschuhe».

Această tehnică astfel explicată și întocmită, a luat numele de «Technica Arlberg». Rezultatele date de această tehnică în toate cursele de coborîre internaționale, a făcut să fie adoptată de toți marii alergători și cum majoritatea acestor alergători au școlile lor de ski, este natural ca această tehnică să se fi răspândit atât de mult.

Din cauza răspândirii mondiale a acestei tehnice, nu se mai putea numi «Tehnica Arlberg» și de aceea i s'a dat numele de «Tehnica Alpilor» deci tehnica alpină.

*) *Acest articol a apărut azi în «Skiul Românesc» — organul federației române de ski și face parte dintr'o lucrare asupra skiului pe care o pregăteș e A. S. R, Principele Nicolae...*

Medalioane

D. BACINSKI

In primii ani de după război, când sportul a început să se bucure de altă considerație la popoarele vecine și la străini în general, un mănunchi de tineri a pus primele baze ale edificiului solid pe care se reazimă astăzi sportul bucureștean.

Memorialistul nu va putea trece însă fără să amintească de una din paginile cele mai populare ale arenelor de football, a unuia din cei mai talentați portari pe cari i-a avut Capitala — în zilele atât de frumoase ale începutului sportului românesc.

Este vorba de Dumitru Bacinski — simpaticul director de cabinet al d-lui Mișu Enescu, directorul general al Casei asigurărilor sociale.

Din generația solidă a „Tricolorului" Bacinski a fost și el unul dintre tinerii aceia fericiți cari au făcut, realmente, sport pentru sport, cari au făcut, — am putea spune — apostolat. Lupta aceea — pentru care cei ce au trăit-o manifestă nostalgie — cu îndărătnicia părinților, cu adversitatea profesorilor și cu indiferența masselor, a fost adevărata performanță a sportivilor de eri. Ambițiunea și perseverența lor doar, au adus sportul la situația lui de azi când părinții sunt fericiți să-și aplaude odraslele pe câmpul de sport, când profesorii se întrec în a proclama utilitatea acestei manifestațiuni și massele nu-și găsesc loc nici în cogeamite arene ca aceia a Venusului.

Bacinski a fost unul dintre promotorii footballului bucureștean.

Temperament aprins, s'a plimbat prin multe cluburi, a făcut multe „pozne". Dar totdeauna a fost simpatizat, totdeauna cluburile l-au cerut și l-au dorit.

Pasiunea lui pentru sport — ca la toți colegii săi de generație — nu s'a stins și nu se va stinge. Dacă a dispărut depe arenele de football, îl vom regăsi pe câmpurile de curse, unde conduce la succes un grajd chibzuit manajat.

Pentru perseverența lui, Bacinski merită aceste rânduri — cari sunt menite să reamintească celor vechi un camarad destoinic și să prezinte celor noui un element dela care pot lua pildă.

Interviewul de Duminecă

D. general adj. Iacobici prezintă programul federației de ski

D. general adjutant Iacobici este unul din cei mai distinși ofițeri din armata română. Pe umerii d-sale solizi de pasionat practicant al sporturilor, se reazimă o funcțiune de înaltă răspundere la conducerea Marelui Stat Major al Armatei. In ciuda preocupărilor d-sale superioare, d. gen. Iacobici găsește încă timp și putere de muncă pentru a o sacrifica — cum se spune — pe altarul sportului. Este, aceasta, o dovadă că sportul e definitiv victorios? Nu. Pentrucă d. gen. Iacobici nu e un sportiv de dată recentă. Răsfoind analele sportului nostru, îl vom găsi pe d. Iacobici în toate paginile și la toate rubricele. Dar mai ales la tennis, unde a fost mulți ani de zile, practician însuflețit și conducător priceput.

Trecând la președenția federației de ski, d-sa a alcătuit un program de activitate care merită a fi cunoscut. In primul rând, pentrucă este foarte rar când putem înregistra un program și în acelaș timp să dăm asigurări că el va fi întocmai realizat — cum e cazul de față. Și apoi, fiindcă el urmărește, realmente, realizarea rolului social și național al ideii de sport..

Iată-l, în câteva cuvinte — milităreşte — acest program.

— Vrem să intensificăm activitatea federației în sensul unei defuzări a acestui sport în cât mai multe regiuni. Concursuri în fiecare Duminică. Concursuri simple, cu probe puține, cari să se termine într'o singură zi. In felul acesta, concursurile vor putea avea un cadru mai larg, organizatorii nefiind siliți la cheltueli prea mari.

Apoi, dorim să organizăm skiul în următoarele regiuni: R. Vâlcea, Banat (pe muntele mic) și mai ales în Bucovina.

Ai să întrebi, de ce mai ales în Bucovina...

— Exact!

— Pentrucă Bucovina este, după mine cel mai bun rezervoriu de material omenesc. Acolo, în Bucovina, vrem să inițiăm massele rurale. Să-și aibe fiecare flăcău perechea lui de ski.

— Aveți posibilitatea să o faceți?

— In orice caz, vom încerca. Ne vom procura, pe cât ne va fi în putință, material și vom porni ofensiva. Vrem să scoatem fondiști, domeniul în care suntem noi mai slabi. Ori fondiștii nu ni-i poate da decât elementul sătesc...

Iată programul nostru, pe care ne vom strădui să-l îndeplinim».

TURNEUL FOOTBALLULUI FRUMOS

Ideea... năstrușnică a unui club din Luxemburg

Un club din Luxemburg va organiza în zilele de Paști un turneu footballistic care nu este lipsit de... originalitate. Anume, a invitat numai echipele cari practică un joc „fair" și frumos. Insuși turneul se va numi „turneul footballului frumos". După cum spuneam, ideea nu e lipsită de originalitate și am dori-o cu plăcere copiată și la noi. Footballul nostru urmărește o evoluție cu totul contrarie celei clasice. Jocul a devenit dur, „bărbătesc" cum i se spune, atunci când trebuesc scuzați anume jucători cari practică un football excesiv de dur, periculos aproape.

Ar fi interesant de știut ce place mai mult publicului: Un football frumos, artistic, sau un football în care să nu conteze atât jocul propriu zis cât rezultatul.

La noi, părerile sunt împărțite.

După o împărțeală foarte semnificativă. Spectatorii cari cu o experiență mai îndelungată, preferă footballul frumos, aleg jocul bun, spectacolul,— atunci când nu au un interes pasionat pentru vreunul din combatanți. Ceilalți, marea massă a profanilor, nu văd decât rezultatul.

Cu timpul, firește că toată lumea va cere joc, joc cât mai bun. Până atunci însă, terenurile de football vor înregistra nenorociri impresionante, ruperi de picioare și de coaste.

Iată, în clișeul nostru, un fotograf dibaci a prins o serie de instantanee sugestive: câteva mostre de cum nu trebuie să se joace football.

In clișeul de sus, din stânga, o tentativă nereușită de „foul"; în schimb în cele două faze din dreapta, „foul"-urile sunt comise după... toate regulile artei; priceput — dar nevinovat — „foul"-ul jucătorului alb din stânga (mijloc) care știe ce să facă cu mâinile într'un joc care nu îngăduie decât picioarele; însfârșit, în clișeul de jos un „foul" grosolan, care a deteriorat o coastă portarului.

„Balcaniada" din nou în pericol!

Turcia s'a retras din competiție

Viitoarea Balcaniadă, deși până la data disputărei ei mai este încă un lung interval de consumat, oferă necontenite prilejuri de discuții.

La conferința celor patru federații — română, bulgară, greacă și turcă — dela Sofia, s'a hotărît ca țările angajate în competiție să organizeze pe rând, în următoarea ordine:

1937 Grecia (Atena).

1938 Turcia (Istambul sau Ankara).

1939 România (București).

1940 Bulgaria (Sofia).

Nu de mult, federația elenă a anunțat însă că este în imposibilitate de a organiza anul acesta și a cerut să i se ofere o altă dată pentru organizarea matchurilor dela Atena.

Federația turcă s'a oferit imediat să-și ia asupra sa organizarea pe anul 1937. In consecință federația otomană a intervenit pe lângă autoritățile turcești care au dat importante ajutoare materiale pentru ca stadionul dela Ankara să fie terminat. Și, într'adevăr, lucrările stadionului dela Ankara au fost încheiate la sfârșitul lui Noembrie, iar inaugurarea lui s'a făcut Duminică 3 Ianuarie 1937, în prezența lui Kemal Pașa, președintele republicei otomane și a unui public cifrat la peste 30.000 persoane. S'a jucat finala campionatului național între Fener Batche și Sport Klub Ankara, învingătoare terminând ultima echipă cu 2—1.

In momentul în care toate lucrările păreau că sunt în cea mai perfectă regulă, un nou incident de produce, care provoacă o adevărată revoluție.

Federația greacă, în adunarea de fine de an pe care a ținut-o Duminica trecută, printre alte hotărâri, a luat și pe aceea ca matchurile pentru Cupa Balcanică din anul acesta să se desfășoare totuși la Atena.

Se înțelege că bucuria cercurilor sportive grecești nu a găsit acelaș ecou în cele turcești. Din contră, federația otomană în fața acestei stări de fapte, a anunțat că dacă nu i se lasă organizarea pe 1937 pe retrage din competiția balcanică.

Este foarte greu de pronosticat modul cum se va soluționa acest conflict. Turcii nu sunt dispuși să facă nici o concesie. Prea sunt mari — susțin ei — sacrificiile materiale făcute, pentru ca să renunțe așa, cu una cu două, la plăcerile organizării Balcaniadei. Cu atât mai mult, cu cât federația greacă a anunțat la început că nu vrea să organizeze în 1937.

Dacă actualul conflict nu va putea fi soluționat pe cale amicală, nu este exclus ca în cursul lunei viitoare să se convoace Comitetul Cupei Balcanice.

SAPTAMANA

Se poate juca iarna?

Nu se poate?..

Ani de zile ne-am sbătut, conducători, oficiali, presă, în această interminabilă controversă și a trebuit numai un singur exemplu, un singur gest, pentruca răspunsul să fie oferit. Gestul e al conducătorilor Unirei Tricolor, iar răspunsul a fost DA, se poate juca și vine lume și se face sport bun. Iar Duminica trecută au fost — nu glumă! — zece grade sub zero.

Așa dar, se poate juca și iarna.

— Se poate — ni se va răspunde. Dar pentruce ?...

E convingerea noastră că nici când nu s'a comis o eroare mai gravă în domeniul technicei foot balistice ca în cultivarea acestui înrădăcinat «obiceiu al pământului» de a se trage cortina peste ultimul joc de campionat, pentru «argumentul» că jucătorilor le este necesară vacanța — «binemeritata vacanță» a rubricelor sportive!... — în vederea «sezonului care va începe și va fi...» așa și pe dincolo.

Inutil să dăm exemplul străinătății, unde nu există decât o singură vacanță, în lunile de caniculă ale verii — când repauzul este într'adevăr necesar din punct de vedere fiziologic. Inutil exemplul Angliei, al Franței, al Italiei, al întregului continent inclusiv Balcanii noștri. Inutil, pentrucă — desigur! — ni se va găsi o replică.

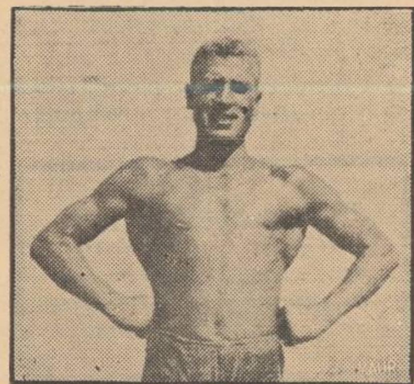
— Dar în Anglia e altă climă!...

Evident că am putea întreba la rândul nostru:

— Dar iarna trecută, când am avut luni de zile de atmosferă primăvăratecă? Dar iarna aceasta — până acum în urmă — când am avut atâtea Dumineci însorite, îmbietoare?

Nu! Cum spuneam mai sus, e obiceiul acela prea adânc înfipt, e mentalitatea greșită, isvorâtă din nepriceperea problemelor technice. Footballul TREBUE jucat și iarna. Pauza hivernală este un serios obstacol în drumul nostru spre ameliorarea standardului calitativ.

Iată, punem mâna în foc că am pătruns raționamentul Unirei Tricolor când a început această activitate de iarnă. Nu e originalitate — cum vor unii să creadă; nu e dor de câștig, cum desigur nimeni nu-și închipuie. E pur și simplu convingerea că activitatea de iarnă este utilă. Fie că această convingere aparține lui Steinbach — despre care e cazul să spunem că este unul din cei mai pricepuți în materie. din țară — fie că este urmarea experienței de anul trecut, după turneul în Orient, care a făcut din Unirea Tricolor o echipă în plină cadență, față de adversari cari, în primăvară, abia dibuiau ritmul — fapt este că există o convingere la clubul oborean.

GHEORGHE POPESCU

Poate că, la anul — căci acum nu mai e vreme — se vor găsi imitatori.

*

Joi s'a inaugurat anul pugilismului profesional. Debut modest — ca să nu întrebuințăm expresiuni mai aspre. Federația — incorigibilă? — a tolerat din nou amestecul unui oarecare nepriceput și reuniunea a însemnat un fiasco din punct de vedere sportiv. E de mirare că toate elementele noastre bune pleacă peste hotare? Cel puțin acolo, în Occident, au posibilitatea de a realiza efectiv, de a se impune, de a ne cinsti.

Săptămâna aceasta s'a produs debutul la Paris al lui Gh. Popescu — care în momentul de față reprezintă cel mai solid pilon al sportului românesc în edificiul internațional. Avem convingerea că «maestrul» din Ploești va aduce culorilor naționale ceeace a abandonat. atât de egoist, Toma Aurel.

*

Pentrucă a venit vorba de pilonii sportului românesc în străinătate. Iată, un alt patriot care face să se vorbească despre noi: Auer. E o luptă acum între Budapesta și Kalman Konrad, cine să-l păstreze, de ți-e mai mare dragul... Să se mai spună că n'avem și noi vedetele noastre!

*

Peste toate faptele săptămânii, fără îndoială că cele mai remarcabile s'au produs în domeniul hockeyului pe ghiață — sport care tinde să capete amploarea footballului. Iată, băbește, numai de unde ni s'au anunțat proaspete înjghebări de hockey: Tg. Mureș, Lugoj, Ploiești, Brăila, Iași și câte și mai câte altele pe cari nu ni le reamintim. E un moment hotărâtor pentru federația de hockey — să știe să rodească aceste nuclee, să le dea cheag și suflet.

Cu maniera comodă în care se lucrează la numita federațiune, îndoelnic dacă sâmburii aruncați vor da și roade...

*

In străinătate, evenimentul capital este matchul de football care se va desfășura azi la Paris: Franța—Austria și ale cărui pregătiri au preocupat întreaga presă.

Ion Vornic

INTERNA

EXTERNA